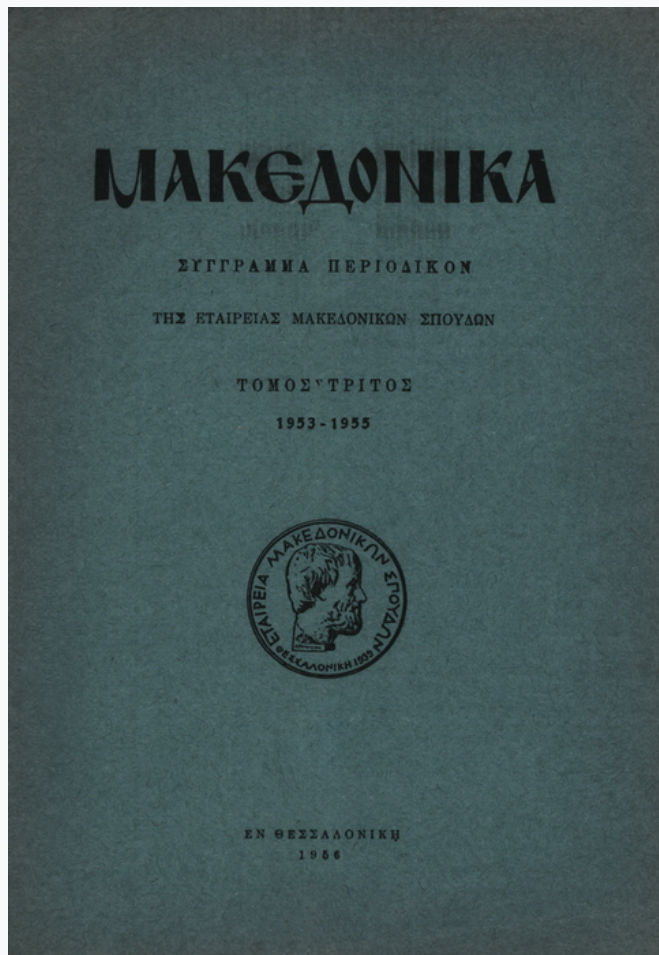

Μακεδονικά

Τόμ. 3 (1956)

Νεώτερα ευρήματα εις τον ναόν των Ταξιαρχών Θεσσαλονίκης

Ανδρέας Ξυγγόπουλος

doi: [10.12681/makedonika.1102](https://doi.org/10.12681/makedonika.1102)

Copyright © 2015, Ανδρέας Ξυγγόπουλος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Ξυγγόπουλος Α. (1956). Νεώτερα ευρήματα εις τον ναόν των Ταξιαρχών Θεσσαλονίκης. *Μακεδονικά*, 3, 281–289.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.1102>

ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΑΟΝ ΤΩΝ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Κατὰ τὰς ἐργασίας ἐπισκευῆς καὶ ἐπανεξήσεως, τὰς ἀρξαμένας τὸ 1953 εἰς τὸν ναὸν τῶν Ταξιαρχῶν, ἦλθον εἰς φῶς ἀρχιτεκτονικαὶ τινες λεπτομέρειαι, τὰς ὁποίας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχω ὑπ' ὄψει μου, ὅταν ἔγραφον τὸ σχετικὸν πρὸς τὸ μνημεῖον τοῦτο κεφάλαιον τοῦ βιβλίου μου, «Τέσσαρες μικροὶ ναοὶ τῆς Θεσσαλονίκης ἐκ τῶν χρόνων τῶν Παλαιολόγων»,¹ διότι ὁλόκληρον τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐκκλησίας ἐκαλύπτετο ὑπὸ παχυτάτου κονιάματος. Ἐπίσης μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς τουρκικῆς ξυλίνης ὀροφῆς (ταβανίου) τοῦ μεσαίου κλίτους ἀπεκαλύφθησαν εἰς τὸ ἀνατολικὸν καὶ εἰς τὸ δυτικὸν ἀέτωμα αἱ δύο τοιχογραφίαι, τῶν ὁποίων μνεῖαν εἶχον κάμει εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐργασίαν μου.² Ὅθεν ἐνόμισα σκόπιμον νὰ ἐξετάσω δι' ὀλίγων ἐνταῦθα τὰ νέα ταῦτα εὐρήματα πρὸς συμπλήρωσιν τῆς περὶ τοῦ μνημείου ἐργασίας μου ἐκείνης.

Ἡ δυτικὴ εἴσοδος τῆς Προθέσεως. Μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν κονιαμάτων ἀπὸ τὴν πρὸς δυσμὰς ὄψιν τοῦ τοίχου, τοῦ χωρίζοντος τὸ βορεινὸν κλίτος ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ ἀνατολικὸν αὐτοῦ ἄκρον μικροῦ τετραγώνου διαμερίσματος, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς Πρόθεσις, ἦλθον εἰς φῶς ἐνδιαφέροντα λείψανα, ἐπιτρέποντα τὴν ἀσφαλῆ ἀποκατάστασιν τῆς ἀρχικῆς μορφῆς τοῦ μέρους τούτου (εἰκ. 1).

Εἰς τὸν τοῖχον αὐτὸν διακρίνονται σαφέστατα ἡ ἀρχικὴ μορφή τοῦ ἐκεῖ ἀνοίγματος, μία τουρκικὴ διαρρυθμῖσις καὶ μία νεωτέρων χρόνων.

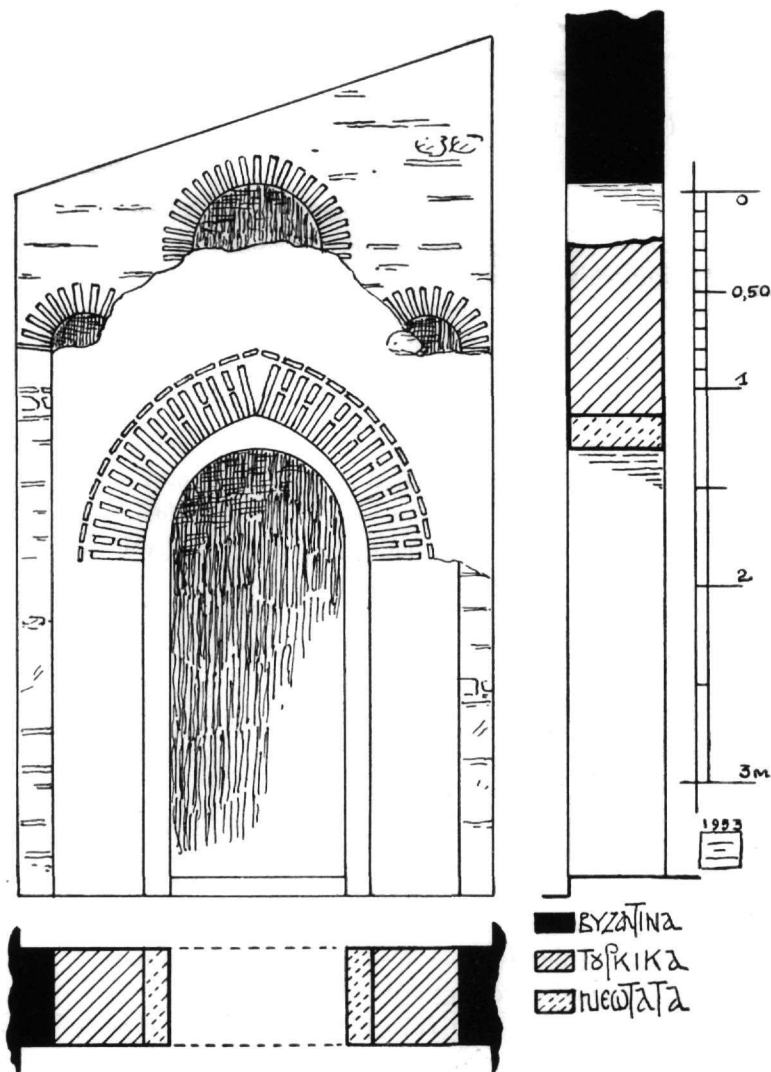
Εἰς τὴν ἀρχικὴν του μορφὴν ὁ τοῖχος παρουσίαζε τρίλοβον ἀνοίγμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἓν μεσαῖον τόξον, ὑψηλότερον καὶ πλατύτερον τῶν δύο ἐκατέρωθεν. Ἐπὶ τῇ βάσει ἄλλων ἀναλόγων παραδειγμάτων ἐξ αὐτῆς τῆς Θεσσαλονίκης, τὰ ὁποῖα κατωτέρω θ' ἀναφέρωμεν, εἶναι εὔκολον νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τὰ τρία αὐτὰ τόξα ἐστηρίζοντο ἐπὶ δύο κιόνων, ὡς δεικνύει τὸ παρατιθέμενον σχέδιον (εἰκ. 2).

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς Τουρκοκρατίας οἱ κιόνες ἀφῆρέθησαν, κατε-

¹ Ἀ. Ξυγγοπούλου, Τέσσαρες μικροὶ ναοὶ τῆς Θεσσαλονίκης ἐκ τῶν χρόνων τῶν Παλαιολόγων (Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν, Μακεδονικὴ Βιβλιοθήκη, ἀριθ. 15), Θεσσαλονίκη, 1952, ὁ κ. ἐξ.

² Ἐνθ' ἀν. 13.

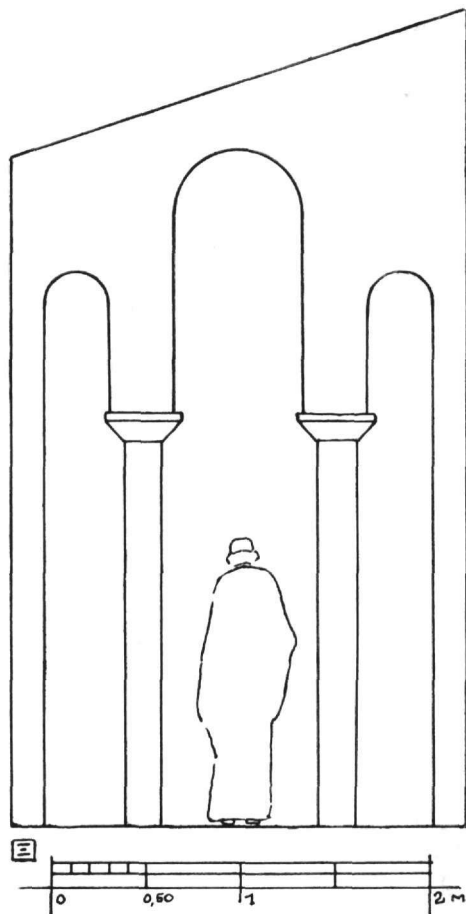
στράφησαν δὲ καὶ οἱ πόδες τῶν τόξων. Ἐσχηματίσθη οὕτω μέγαλον ἄνοιγμα, φραγθὲν διὰ τοίχου, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου κατεσκευάσθη ἡ θύρα μὲ ἐλαφρῶς ὀξυκόρυφον ἄνω τόξον τύπου καθαρῶς τουρκικοῦ.

Εἰκ. 1. Ναός Ταξιαρχῶν. Ἀπὸ Δυσμῶν ὄψις τοῦ δυτικοῦ τοίχου τῆς Προθέσεως.

Ἀργότερον, πιθανώτατα κατὰ τὴν ἐκ νέου καθιέρωσιν τοῦ μνημείου εἰς ναόν, τὸ 1912, ἡ τουρκικὴ θύρα ἔγινε στενωτέρα καὶ κάτω τοῦ ὀξυκορύφου τόξου κατεσκευάσθη ἄλλο ἡμικυκλικόν, τὸ ὅλον δὲ ἐκαλύφθη μὲ πα-

χὺ κονίαμα. Ἡ ἐπικάλυψις αὕτη δὲν μοῦ ἐπέτρεψε, ὅταν ἐξεπόνουν τὰ σχέδια τοῦ μνημείου, νὰ διακρίνω τὰς διαφορὰς ταύτας ἀλλοιώσεις τῆς ἀρχικῆς μορφῆς. Ἐσημείωσα ὅμως εἰς τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν βιβλίον μου τὰς

Εἰκ. 2. Ναὸς Ταξιαρχῶν. Ἀποκατάστασις τῆς ἀρχικῆς μορφῆς τοῦ τριλόβου ἀνοίγματος εἰς τὸν ἀνατολικὸν τοῖχον τῆς Προθέσεως.

διαφορὰς, τὰς παρατηρουμένας μεταξὺ τοῦ πρὸς Νότον τῆς ἀψίδος διαμερίσματος καὶ τοῦ πρὸς Βορρᾶν ἀντιστοίχον, δηλαδὴ τῆς Προθέσεως, περὶ τῆς ὁποίας ἔδω ὁ λόγος. Τὰς διαφορὰς ταύτας ἀπέδωκα εἰς ἐπισκευάς, αἱ ὁποῖαι ὑπέθεσα ὅτι ἦτο δυνατόν ν' ἀνέρχωνται καὶ εἰς βυζαντινοὺς χρόνους,¹ ἀλλ'

¹ Αὐτόθι, 11.

ἐπεφυλάχθην ἐκεῖ ὡς πρὸς τὸ ὀρθὸν τῆς χρονολογήσεως τῶν ἐπισκευῶν τούτων, ἐφ' ὅσῳ ὑπῆρχε τὸ καλύπτον τὸ μνημεῖον παχὺ κονίαμα.

Τὸ σχῆμα τοῦ τριλόβου ἀνοίγματος, μὲ τὸ μεσαῖον τόξον ὑψηλότερον καὶ πλατύτερον τῶν δύο πλαγίων, ἀνεξαρτήτως τῆς γενικωτέρας ἐφαρμογῆς του εἰς τὰ μεγάλα παράθυρα τῶν ἐκκλησιῶν, εἶναι χαρακτηριστικὸν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῆς Θεσσαλονίκης, ἰδίως κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Παλαιολόγων, κατὰ τοὺς ὁποίους τοῦτο συχνὰ ἐχρησιμοποιήθη εἰς τὰς εἰσόδους τῶν ναῶν καὶ εἰς τοὺς πυλῶνας τῶν μονῶν. Πράγματι, ἀνάλογον διάταξιν εὐρίσκουμεν εἰς τὴν ἀπὸ δυσμῶν εἰσόδον τοῦ μικροσκοπικοῦ ναΐσκου τῆς Ἐλεούσης.¹ Ὁμοία, ἀλλὰ πλουσιωτέρα εἰς διακόσμησιν, εἶναι ἡ μορφή τοῦ τριλόβου εἰς τὴν στοάν, τὴν περιβάλλουσιν τὸ καθολικὸν τῆς Μονῆς Βλαττάδων.² Τὴν αὐτὴν μορφήν εἶχε πρὸ τῆς ἐντελοῦς καταστροφῆς του τὸ κομπὸν πρόπυλον τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Νικολάου τοῦ Ὁρφανοῦ,³ τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι ἐμίμειτο ἐν μικρογραφίᾳ τὸν πυλῶνα τῆς Μονῆς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ὅπως οὗτος μὲ ἀπόλυτον ἀσφάλειαν δύναται ν' ἀποκατασταθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σφζομένων λειψάνων του.⁴ Τέλος ἀνάλογος ἦτο ἡ διάταξις τοῦ ἐντελῶς ἐξαφανισθέντος προπύλου, διὰ τοῦ ὁποῖου εἰσήρχετο τις ἄλλοτε εἰς τὸν περίβολον τῆς Ἀγίας Σοφίας, ὅπως ἐπιτρέπει νὰ συμπεράνωμεν ἡ ὑπὸ τοῦ Κοντακῶφ δημοσιευθεῖσα φωτογραφία τῶν ῥεμπιών του.⁵

Ἡ χρησιμοποίησις εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῆς Θεσσαλονίκης τοῦ τριλόβου ἀνοίγματος ὡς εἰσόδου τῶν μικρῶν ναῶν, ὅπως καὶ ἡ ἐφαρμογή του εἰς τοὺς πυλῶνας τῶν μονῶν, εἶναι ἀξία παρατηρήσεως. Θὰ ἡδυνάτο τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ τρίλοβον ἀνοίγμα τῶν μνημείων τῆς Θεσσαλονίκης, τῶν ἀνηκόντων κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς Παλαιολογεῖους χρόνους, εἶναι κατὰ τινα τρόπον ἐπιβίωσις, ὡς ἡδὴ παρατήρησε, γενικεύων τὸ πρᾶγμα, καὶ ὁ κ. Ὁρλάνδος,⁶ ἀλλ' ὑπὸ μορφήν κομποτέραν καὶ περισσότερον ἐξειλιγμένην, τῶν τριβήλων, τὰ ὁποῖα συναντῶμεν εἰς τὰς μεγάλας παλαιοχριστιανικὰς βασιλικὰς τῆς Θεσσαλονίκης (Ἅγιος Δημήτριος, Ἀχειροποιήτος), τῆς Μακεδονίας (Φίλιπποι) καὶ τῆς κυρίως Ἑλλάδος.⁷ Ἡ παντελής σχεδὸν ἔλλειψις τοῦ τριβήλου ἀπὸ τὰ παλαιοχριστιανικὰ καὶ βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Κωνσταντινου-

¹ Ἀ. Β α κ α λ ὅ π ο υ λ ο ς εἰς τὴν Ἐπετηρίδα τῆς Ἐταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν, 12, 1936, σ. 240, εἰκ. 1 καὶ σ. 244, εἰκ. 4.

² Ξ υ γ γ ὅ π ο υ λ ο ς, ἐνθ' ἀν. σ. 53, εἰκ. 29 καὶ σ. 57, εἰκ. 32.

³ Ξ υ γ γ ὅ π ο υ λ ο ς, ἐνθ' ἀν. σ. 33 εἰκ. 16. Πρβ. καὶ Α. Ὁ ρ λ ἄ ν δ ο υ, Μοναστηριακὴ ἀρχιτεκτονική, Ἀθῆναι, 1927, σ. 12 κ. ἐξ. εἰκ. 14—16.

⁴ Ὁ ρ λ ἄ ν δ ο ς, ἐνθ' ἀν. σ. 14, εἰκ. 17.

⁵ Ν. Κ ο ν τ α κ ῶ φ, Μακεδονία (ρωσ.), Πετρούπολις, 1909, σ. 90 εἰκ. 29. Σχέδιον ἐκ τῆς φωτογραφίας παρέχει καὶ ὁ Ὁ ρ λ ἄ ν δ ο ς, ἐνθ' ἀν. σ. 11 εἰκ. 13.

⁶ Ἀ. Ὁ ρ λ ἄ ν δ ο υ, Ἡ ξυλόστεγος παλαιοχριστιανικὴ βασιλικὴ τῆς μεσογει-ακῆς λεκάνης, I, Ἀθῆναι, 1952, 149 κ. ἐξ.

⁷ Πρβ. Ρ. L e m e r l e, Philippes et la Macédoine orientale à l' époque

πόλεως¹ καὶ τῆς Ἀνατολῆς, τὴν ὁποίαν διεπίστωσεν ἥδη ὁ κ. Lemerle,² δεικνύει ὅτι τὸ ἀρχιτεκτονικὸν τοῦτο στοιχεῖον καὶ κατὰ τὴν παλαιοχριστιανικὴν ἐποχὴν εἶναι «τυπικῶς ἑλληνικόν, μὲ τὴν στενὴν καὶ οὐτως εἰπεῖν ἐπαρχιακὴν σημασίαν τῆς λέξεως», ὅπως ὁ ἴδιος παρετήρησεν,³ ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Παλαιολόγων, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὰ μνημονευθέντα ἀνωτέρω παραδείγματα. Τοῦτο δεικνύει τὴν ἐν τινι μέτρῳ ἀνεξαρτησίαν ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὅχι μόνον τῆς κυρίως Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν ἀπέδειξεν ἤδη ὁ Γαβριὴλ Millet,⁴ ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς Θεσσαλονίκης.

Αἱ τοιχογραφίαι. Μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς τουρκικῆς ξυλίνης ὁροφῆς ἀπὸ τοῦ κεντρικοῦ κλίτος τοῦ ναοῦ ἤλθον, ὡς εἵπομεν, εἰς φῶς αἱ τοιχογραφίαι, αἱ διατηρούμεναι εἰς τὰ δύο τριγωνικὰ ἀετώματα, ἀνατολικὸν καὶ δυτικόν.⁵ Αὗται παριστάνουν εἰς μὲν τὸ ἀνατολικὸν ἀέτωμα τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, εἰς δὲ τὸ δυτικὸν τὴν Πεντηκοστήν.⁶

Αἱ ἐλθοῦσαι εἰς φῶς τοιχογραφίαι παρουσιάζουν λίαν ἐνδιαφερούσας τεχνικὰς καὶ εἰκονογραφικὰς λεπτομερείας, ὥστε νὰ δικαιολογῇται μακρότερος κείμενος περὶ αὐτῶν λόγος.

Πρὸ τούτου ὅμως δεόν νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ παρουσία τῶν δύο αὐτῶν σκηνῶν εἰς τὰ ἀετώματα τῶν μικρῶν βυζαντινῶν καὶ τῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν βασιλικῶν τῆς Μακεδονίας δὲν εἶναι ἀσυνήθης.⁷ Ἡ τοποθέτησις των δὲ

chrétienne et byzantine, Paris, 1945, 328 κ. ἐξ. σημ. 3, ὅπου ἀναφέρονται τὰ γνωστὰ τότε παραδείγματα. Ὁ ρ λ α ν δ ο ς, ἐνθ' ἄν. 148 κ. ἐξ.

¹ Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν Μοναστήρ Μεσσιζιδί: A. van Millingen, *Byzantine Churches in Constantinople*, London, 1912, σ. 261 εἰκ. 89, οὐδεμία ἄλλη ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔχει τρίβηλον. Εἰς τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν ἐν τῇ Κρίσει (Κοτζᾶ Μουσταφᾶ Πασᾶ Τζαμί), τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ κ. Lemerle (ἐνθ' ἄν.), πιθανώτατα δὲν πρόκειται περὶ τρίβηλου. Ἀνάλογα ζεύγη κίωνων εὐρίσκοντο καὶ εἰς τὴν βορείαν καὶ εἰς τὴν νοτίαν πλευράν, ὡς δεικνύει ἡ λίαν πιθανὴ ἀποκατάστασις τῆς κατόψεως παρὰ Millingen, ἐνθ' ἄν. σ. 118 εἰκ. 36.

² Αὐτόθι.

³ Αὐτόθι.

⁴ G. Millet, *L' école grecque dans l' architecture byzantine*, Paris, 1916.

⁵ Αἱ ἐνταῦθα δημοσιευόμεναι φωτογραφίαι τῶν τοιχογραφιῶν ἐγένοντο μὲ τὴν πρόθυμον φροντίδα τοῦ Ἐφόρου Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων Μακεδονίας κ. Σ. Πελεκανίδου, τὸν ὁποῖον καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης θερμῶς εὐχαριστῶ.

⁶ Εἰς τὸ βιβλίον μου, *Τέσσαρες μικροὶ ναοὶ τῆς Θεσσαλονίκης*, 13, ἐκ παραδρομῆς ἐγράφη ὅτι εἰς τὸ δυτικὸν ἀέτωμα εἰκονίζεται ἡ Σταύρωσις.

⁷ Καστοριά: Ἅγιος Νικόλαος Κασνίτζη (Ἀνάληψις): Σ. Πελεκανίδου, *Καστοριά. I, Βυζαντιναὶ τοιχογραφίαι, Θεσσαλονίκη*, 1953, πίν. 43. Μαυριώτισσα (Ἀνάληψις, Πεντηκοστή) ἀνέκδοτοι. Ἅγιος Νικόλαος Δάλλα (Ἀνάληψις): Πελεκανίδου, *Καστοριά. II, Βυζαντιναὶ τοιχογραφίαι, Θεσσαλονίκη*, 1953, πίν. 179, 180. Σοπότσανι Σερβίας: Ν. Οκουνεβ, *Byzantinoslavica*, 1, 1929 πίν. I (Ἀνάληψις ὑπεράνω τῆς ἀψίδος). Εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Εὐθυμίου ἐντὸς τῆς βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης ἡ Πεντηκοστή εὐρίσκεται εἰς τὸ πάχος τοῦ πρὸ τῆς κόγχης τόξου, διότι τὸ ὑπε-

εἰς τὰ ἀετώματα, εἰς τὰ ὑψηλότερα δηλαδή σημεῖα τῆς ἐκκλησίας, σχετίζεται μὲ τὴν ἀπεικόνισιν τῶν σκηνῶν τούτων εἰς τὴν ὑπεράνω τῆς Ἀγίας Τραπέζης καμάραν τῶν σταυροειδῶν μετὰ τρουλλοῦ ναῶν, θέσιν, τὴν ὁποῖαν ὑπαγορεύουν λόγοι δογματικοί.¹

Ἡ Ἀνάληψις. (Πίν. εἰκ. 1). Ἡ σκηνὴ αὕτη, ὡς ἤδη εἴπομεν, καταλαμβάνει τὸ ἀνατολικὸν ἀέτωμα, ὑπεράνω τῆς κόγχης τοῦ Ἱεροῦ. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ τριγώνου εἰκονίζεται ὁ Ἰησοῦς καθήμενος ἐπὶ τοῦ οὐρανίου τόξου καὶ περιβαλλόμενος ὑπὸ ἐλαφρῶς ἑλλειψοειδοῦς φωτεινοῦ δίσκου, τὸν ὁποῖον ἀνέχουν δύο ἱπτάμενοι ἄγγελοι. Εἰς τὸ μέσον τῆς κάτω ζώνης παριστάνεται ἡ Θεοτόκος εἰς στάσιν δεήσεως μετὰ δύο δένδρων, τὰ ὁποῖα τὴν χωρίζουν ἀπὸ τοὺς δύο ἐκατέρωθεν αὐτῆς εἰκονιζομένους ἁγγέλους. Ὁ πρὸς ἄριστερά, ὡς πρὸς τὸν θεατὴν, ἄγγελος, εἰκονιζόμενος μὲ τὰ νῶτα πρὸς τὰ ἔξω καὶ μὲ τὴν μίαν πτέρυγα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ διαγωνίως κατὰ τρόπον ἐντελῶς συμβατικόν, ἀποτείνει τὸν λόγον πρὸς τὸν Πέτρον καὶ δύο ἄλλους παρ' αὐτὸν ἱσταμένους ἀποστόλους. Ὁ πρὸς δεξιὰ ἄγγελος, εἰκονιζόμενος κατ' ἐνώπιον καὶ μὲ σκῆπτρον εἰς τὴν χεῖρα, στρέφει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν Παῦλον καὶ τοὺς πλησίον αὐτοῦ δύο ἄλλους ἀποστόλους. Τὸ βάθος ὅπισθεν τῶν μορφῶν πληροῦσι δένδρα ἐλαίων. Ὑπεράνω τέλος τῶν μορφῶν ὑπάρχουσι συμπιλήματα τῶν ὀνομάτων των, ὅπως συχνὰ τοῦτο παρατηρεῖται κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Παλαιολόγων.²

Ἀξία ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἶναι ἡ ἀπεικόνισις τοῦ ἀριστεροῦ ἁγγέλου μὲ τὰ νῶτα πρὸς τὰ ἔξω. Παραδείγματα ἀποστόλων, εἰκονιζομένων κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον εἰς τὴν Ἀνάληψιν, δὲν εἶναι σπάνια,³ ἁγγέλων ὅμως, εἰς ἔμμε τοῦλάχιστον, δὲν εἶναι γνωστά. Τὸ πρότυπον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπ' ὄψει τοῦ ὁ ἐκτέλεσας τὴν τοιχογραφίαν, φαίνεται ὅτι ἀντέγραφε διὰ τὸν ἄγγελον παλαιὰν ἑλληνιστικῆς προελεύσεως μορφήν, ἀνάλογον πρὸς τὸν προφήτην Μιχαῖαν τοῦ εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Βατικανοῦ κώδ. Chigi R. VII. 54, ἀνήκοντος εἰς τὸν 10ον αἰ.⁴ Ἡ σχεδίασις ὅμως τῆς πρὸς τὰ ἐμπρὸς πτέρυγος τοῦ ἁγγέλου ὁμολογουμένως δὲν εἶναι διόλου ἐπιτυχής.

ρᾶν ἀνατολικὸν ἀέτωμα κατέχει ὁ Εὐαγγελισμός: Γ. καὶ Μ. Σωτηρίου, Ἡ βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης, Ἀθήναι, 1952, Λεύκωμα, πίν. 88 β.

¹ Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου βλ. Ἀ. Συγγόπουλον εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐφημερίδα 1938, 42 κ. ἐξ.

² Π.χ. εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τοῦ Μυστρᾶ: G. Millet, Monuments byzantins de Mistra, Paris, 1910, πίν. 105,5.

³ Π.χ. Ἁγία Σοφία Θεσσαλονίκης: P. Muratoff, La peinture byzantine, Paris, 1928, πίν. LXXXVI. Ἅγιος Μάρκος Βενετίας: O. Demus, Die Mosaiken von San Marco in Venedig, Baden bei Wien, 1935, εἰκ. 13.

⁴ A. Muñoz, I codici greci miniati delle minori biblioteche di Roma, Firenze, 1905, πίν. 4. Ἐπίσης καὶ παρὰ K. Weitzmann, Die byzantinische Buchmalerei des 9. und 10. Jahrhunderts, Berlin, 1935, πίν. XII. 61.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως εἰκονογραφικῆς ἡ ἀποκαλυφθεῖσα τοιχογραφία παρουσιάζει ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον. Πράγματι, εἰς αὐτὴν ἐκτὸς τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν δύο ἀγγέλων εἰκονίζονται ἕξ μόνον ἀπόστολοι, τρεῖς ἕξ ἐκάστου μέρους, ἀντὶ τῶν δώδεκα. Διὰ τί παρελείφθησαν οἱ ἄλλοι ἕξ; Τοῦτο θὰ ἐννοήσωμεν, ἂν ἔχωμεν ὑπ' ὄψει τὴν ἐντὸς τοῦ ναοῦ θέσιν τοῦ προτύπου, τὸ ὁποῖον εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν ὁ ἐκτελέσας τὴν τοιχογραφίαν.

Εἶναι δηλαδὴ γνωστὸν ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Παλαιολόγων εἰς τοὺς σταυροειδεῖς μετὰ τρούλλου ναοὺς ἡ Ἀνάληψις καταλαμβάνει ὁλόκληρον τὴν ἀνατολικὴν καμάραν, τὴν εὐρισκομένην ὑπεράνω τοῦ Ἱεροῦ. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἰς τὸ ἥμισυ τῆς καμάρας εἰκονίζονται ἡ Θεοτόκος μετὰ τῶν δύο ἡ καὶ τοῦ ἐνὸς μόνον ἀγγέλου, καθὼς καὶ ἕξ ἀπόστολοι, εἰς δὲ τὸ ἕτερον ἥμισυ οἱ ὑπόλοιποι ἕξ ἀπόστολοι μὲ ἓνα ἄγγελον συνήθως εἰς τὸ μέσον, ἐνῶ τὴν κορυφὴν τῆς καμάρας κατέχει ἡ εἰκὼν τοῦ ἀναλαμβάνονμένου Ἰησοῦ.¹ Ὁ ἐκτελέσας λοιπὸν τὴν τοιχογραφίαν τῶν Ταξιαρχῶν εἶναι φανερόν ὅτι ἀντέγραψε τὸ ἥμισυ μόνον μιᾶς τοιαύτης συνθέσεως, ἀπλουμένης ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς καμάρας τοῦ σταυροειδοῦς ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὡς ὑπόδειγμα. Τὸ τμήμα δέ, τὸ ὁποῖον ἀντέγραψε, θὰ παρουσίαζε μορφὴν λίαν ἀνάλογον πρὸς τὸ ἥμισυ τῆς καμάρας εἰς τὴν Περιβλεπτον τοῦ Μυστρᾶ.² Οὕτω μόνον εἶναι δυνατόν νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἀπουσία τῶν ὑπολοίπων ἕξ ἀποστόλων ἀπὸ τὴν σύνθεσιν τῶν Ταξιαρχῶν, ἡ ὁποία ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης εἶναι, καθ' ὅσον τοῦλάχιστον γνωρίζω, μοναδική.

Ἡ Π ε ν τ η κ ο σ τ ή. (Πίν. εἰκ. 2). Τὸ μεσαῖον μέρος τῆς συνθέσεως εἶναι κατεστραμμένον, ἴσως ἀπὸ μεταγενέστερον τουρκικῶν χρόνων ἄνοιγμα, φραχθὲν κατόπιν. Σφύζονται σήμερον ὁκτὼ ἐν συνόλῳ ἀπόστολοι, τέσσαρες ἕξ ἐκάστου μέρους. Οὗτοι κάθονται ἐπὶ θρανίου, παραλλήλου πρὸς τὰς συγκλινούσας πλευρὰς τοῦ αἵετώματος. Κατεστράφησαν συνεπῶς λόγῳ τοῦ ἀνοίγματος τέσσαρες ἀπόστολοι ἐκ τοῦ ἄνω μέρους, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ οἱ δύο κορυφαῖοι, Πέτρος καὶ Παῦλος, πιθανώτατα δὲ καὶ αἱ Φυλαὶ καὶ αἱ Γλῶσσαι, οἱ ὅμοιοι δηλαδὴ τῶν ἀνθρώπων, οἱ συνήθως εἰκονιζόμενοι εἰς τὸ μέσον τοῦ κάτω μέρους καὶ ἀντικαθιστάμενοι συχνὰ ἀπὸ τὴν προσωποποίησιν τοῦ Κόσμου, κρατοῦντος τοὺς δώδεκα κλήρους.³ Ἡ τριγωνικὴ διάταξις τῶν ἀποστόλων, τὴν ὁποίαν ἐδῶ ἐπέβαλε τὸ σχῆμα τοῦ αἵετώματος

¹ Βλ. προχείρως M i l l e t, Mistra, πίν. 109. 1 (Περίβλεπτος), 138. 1 (Παντάνασσα). A. G r a b a r, L' église de Boïana, Sofia, 1924, πίν XIV a, IV b καὶ σ. 39 κ. ἕξ. Ρόδος: Ἀρχεῖον Βυζαντινῶν Μνημείων τῆς Ἑλλάδος, 6, 1948, σ. 129 εἰκ. 109, σ. 130 εἰκ. 110. Π ε λ ε κ α ν ῖ δ ο υ, Καστοριά, πίν. 108 β, 109 α (Κουμπελίδεικη).

² M i l l e t, Mistra, πίν. 109. 1.

³ Πρβ. Δ ι ο ν ν υ σ ῖ ο υ ἐ κ Φ ο υ ρ ν ᾱ, Ἑρμηνεία τῆς ζωγραφικῆς τέχνης, ἔκδ. Α. Παπαδοπούλου—Κεραμέως, Πετρούπολις, 1909, σ. 113 § 111.

ἀντὶ τῆς συνήθους ἡμικυκλικῆς,¹ εἶναι ἀρκούντως σπανία. Ἰδέαν πάντως τῆς ὅλης συνθέσεως εἰς τοὺς Ταξιάρχας, ὅπως περίπου θὰ εἶχεν αὕτη, ὅταν ἦτο πλήρης, μᾶς δίδει ἡ μικρογραφία τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 3 Εὐαγγελίου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἀνήκοντος εἰς τὸν 12ον πιθανῶς αἰ.² Ταύτης σχεδιάσμα παραθέτομεν ἐνταῦθα (εἰκ. 3).

Εἰκ. 3. Ἡ Πεντηκοστή. Μικρογραφία τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3 Εὐαγγελίου τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

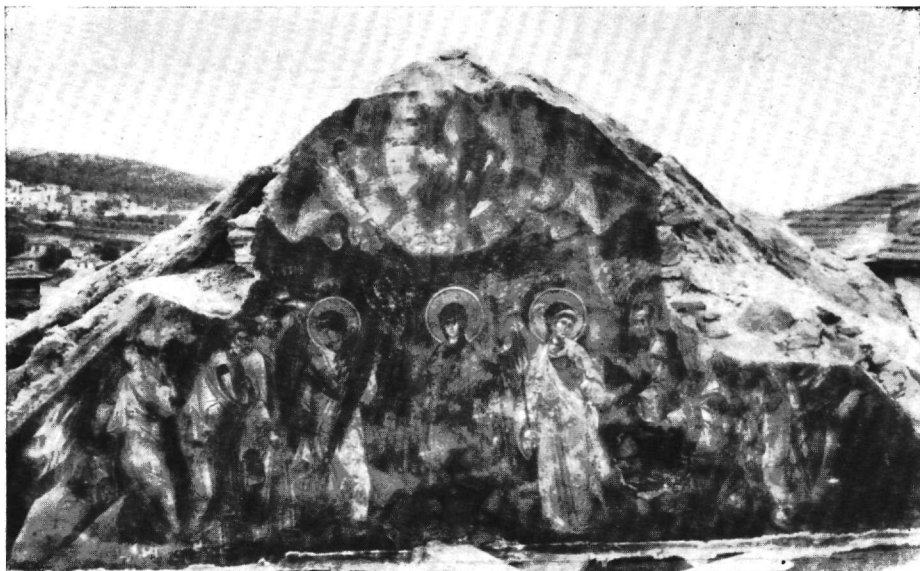
Αἱ ἀποκαλυφθεῖσαι εἰς τοὺς Ταξιάρχας δύο τοιχογραφίαι³ δὲν εἶναι βεβαίως ἔργα οὔτε ἐξαιρετικῆς τέχνης οὔτε πρωτότυπα. Ἀπέχουν πολὺ κατὰ τὴν ποιότητα ἀπὸ τὰς τοιχογραφίας τοῦ πρώτου ἡμίσεως τοῦ 14ου αἰ., τὰς σφριζόμενας εἰς τὰς ἐκκλησίας τῆς Θεσσαλονίκης (Παρεκκλήσιον Ἁγίου Εὐθυμίου εἰς τὴν βασιλικὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, Ἁγιοὶ Ἀπόστολοι, Ἁγιος Νικόλαος Ὁρφανός). Ἡ ἐκτέλεσίς των εἶναι ἀμελὴς καὶ τὰ χρώματά

¹ Περβ. π.χ. τὴν τοιχογραφίαν τῆς Περιβλέπτου εἰς τὸν Μυστρᾶν: Millet, Mistra, πίν. 121. 2.

² Γ. Σωτηρίου, Κειμήλια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ἀθήναι, 1938, πίν. 55 β.

³ Περὶ τῶν δύο μεμονωμένων μορφῶν ἁγίων, τῶν σφριζόμενων εἰς τὸ πάχος τῆς τοξωτῆς θύρας, διὰ τῆς ὁποίας συγκοινωνεῖ ἡ ἀψὶς μὲ τὸ πρὸς βορρᾶν διαμέρισμα, δηλαδὴ τὴν Πρόθεσιν, δὲν κάμνω λόγον, διότι αὗται εἶναι λίαν δυσδιάκριτοι, λόγῳ τῆς αἰθάλης καὶ τοῦ κονιορτοῦ ποὺ τὰς καλύπτουν.

ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑΙ ΝΑΟΥ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Εἰκ. 1. Ἀνατολικὸν ἀέτωμα. Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ

Εἰκ. 2. Δυτικὸν ἀέτωμα. Ἡ Πεντηκοστή

των ἄτονα. Αὗται πλησιάζουν περισσότερον πρὸς τὰς τοιχογραφίας, τὰς ἀποκαλυφθείσας εἰς τὸν νάρθηκα τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ. Πρὸς ταύτας παρουσιάζουν ὁμοιότητας καὶ ὡς πρὸς τὴν δυσχέρειαν καὶ τὴν ἀδεξιότητα τῆς προσ-αρμογῆς τῆς ἐξ ἄλλου μνημείου ἀντιγραφείσης σκηνῆς εἰς τὸν χῶρον, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ διακοσμήσουν. Τῆς ἀδεξιότητος ταύτης παράδειγμα εἶναι ἡ Ἀνάληψις, ὅπου, ὡς εἶδομεν, ὁ ζωγράφος, μὴ δυνάμενος νὰ συμπτύξῃ εἰς τὸν τριγωνικὸν χῶρον τοῦ αἵετώματος καὶ τοὺς δώδεκα ἀποστόλους, ὅπως παλαιότερον εἶχεν ἐπιτύχει τοῦτο ὁ ζωγραφήσας τὴν Ἀνάληψιν εἰς τὸ τεταρτοσφαίριον τῆς ἀψίδος τοῦ Ἀγίου Γεωργίου,¹ παρέλειπε τοὺς ἔξ.

Αἱ γενικώτεραι αὐταὶ παρατηρήσεις, καθὼς καὶ ἄλλαι περισσότερον λεπτομερειακαί, τὰς ὁποίας παραλείπω, δύνανται νὰ μᾶς πείσουν ὅτι αἱ ἀποκαλυφθεῖσαι τοιχογραφίαι ἀνήκουν εἰς τὸ δεύτερον ἥμισυ ἢ καὶ εἰς τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ 14ου αἰ., ὅποτε ἡ μεγάλη δημιουργικὴ ἀκμὴ τῆς ζωγραφικῆς τῶν Παλαιολόγων εἶχε πλέον ἐξαντληθῇ καὶ οἱ τεχνῖται ἐμιμοῦντο τὰ παλαιότερα ἔργα παρανοοῦντες πολλάκις αὐτά.

Εἶναι λίαν πιθανὸν ὅτι αἱ τοιχογραφίαι αὐταὶ κατεσκευάσθησαν συγχρόνως μὲ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν, ὅποτε καθίσταται δυνατὴ καὶ ἡ κάπως ἀκριβεστέρα τοποθέτησις τοῦ μνημείου ἐντὸς τοῦ 14ου αἰ., εἰς τὸν ὁποῖον ἐπὶ τῇ βάσει ἄλλων ἐνδείξεων εἶχομεν ἀναγάγει αὐτό.²

Α. ΞΥΓΟΠΟΥΛΟΣ

¹ Βλ. Ἀ. Ξυγγόπουλον εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐφημερίδα 1938, σ. 33, εἰκ. 1.

² Α. Ξυγγόπουλου, Τέσσαρες μικροὶ ναοὶ τῆς Θεσσαλονίκης, 20.